

EMBERHALÁSZ

Isten Szolgája Brenner János lapja

II. évfolyam 5. szám – 2010. december – ára: 100 Ft

Karácsonyok a Brenner családban

Brenner József

Miért olyan bensőséges ünnep a karácsony? Bizonyára azért, mert az egész család közös ünnepe. Középpontjában a betlehem áll a Szent Családdal. Jézus nélkül ez az ünnep csak hideg fények futkosása és villogása. Csak a belső tartalom adhat értelmet a külsőségeknek.

Gyermekkoromban a karácsonyfa nálunk mindig a plafonig ért. Sohasem gondolkoztam azon, hogy honnan és hogyan kerülhetett be a szobába. Karácsony előtt pár nappal szüleim ünnepélyesen lezártak egy szobát, hogy a Kisjézust senki se zavarhassa. László testvérem vezetésével lehasaltunk az ajtó előtt s alul, a résen szimatoltuk a fenyőfa illatát. Nem volt messze a szenteste.

A bezárt szoba lehetővé tette, hogy délután a család együtt legyen. Szüleimnek nem kis erőfeszítésébe került, hogy türelmetlenségünket megfékezzék. Ez az adventi várakozás nem volt könnyű.

Aztán édesapánk hirtelen kiment – mindnyájan azt gondoltuk, hogy a mosdóba –, s milyen véletlen, hogy éppen akkor szólalt meg a szomszéd szobában a vékonyan csilingelő csengő. Mi már ugrásra készen álltunk, de édesanyánk visszatartott bennünket. „Meg kell várni apátokat!” – mondta. S ő jött is hamar, és kinyitotta az ajtót. Meghatódva léptünk be. A fán apró gyertyák égtek, alatta pedig megtaláltuk a szépen becsomagolt ajándékokat, amelyekre nyomtatott, gyöngybetűkkel írták rá neveinket. Ezt édesapánk a műszaki rajzban tanulta. Mi csak álltunk, s csak az után nyitogattuk az ajándékok csomagolását, hogy elmondtuk az imádságot és énekelünk. Az ének az öröm legigazibb kifejezése. Aztán késő estig játszhattunk, csak reggel kerekedett fel az egész család misére.

Sok játékot kaptunk, amelyekkel mindhárman elfoglalhattuk magunkat. Édesapám úgy gondolta, ha szeretünk itthon lenni, nem fogunk csavarogni. Ezt jól is gondolta, s nyilván azt is tudta, hogy a gyerekek nem maradnak mindig kicsik.

Sokan kérdezhetnék, hogy voltak-e emlékezetes karácsonyaink? Igen, voltak. Többek között 1943-ban, a háború alatt, amikor egyik nap a földön térdelve játszottunk, miközben a rádióban a fronton

A Brenner család karácsonyfaja
1956-ban

harcoló és éhező katonákról beszéltek. Sokan rádión üzentek haza szeretteiknek. Amikor pedig a szentmisére mentünk, a forgalmas helyeken ládákat láttunk, amelyekben meleg ruhákat gyűjtöttek a katonáknak. Akkor értettük meg igazán, mi is a krisztusi békeség. Gyermekként szembesültünk azzal, hogy sok család apa nélkül ünnepel, a katonák pedig idegen földön nélkülöznek. Mi csak később ismertük meg a háború igazi arcát. 1944-ben a front elől Szombathelyre jöttünk a rokonokhoz. Az utolsó pillanatban küldtek ér-

tünk egy katonai teherautót. A Mecsek teteje már havas volt, megakadtunk a hóban, miközben az orosz csapatok már bevonultak Pécsre. Szombathelyen megtapasztaltuk, hogy mit jelent a bombatámadás. Ezen a karácsonyon tudtam meg, hogy nem a Jézuska hozza az ajándékokat. Édesanyám a sógor-nőjével beszélte meg, hogy a háború miatt milyen nehéz ajándékokat venni. Testvéreim tapintatosan hallgattak a titokról. Csak jóval később tudtam meg, hogy ezt megbeszélték szüleinkkel.

1945-ben véget ért a háború. Romlott a pénz, gyakorlatilag nem is volt. Az egyik nap kapott pénzéért másnap már semmit sem lehetett vásárolni.

► Karácsonyok a Brenner családban

Ez volt életünk legszegényebb karácsonya, de egyáltalán nem volt boldogtalan. Karácsony előtt egy nappal János egy utcán talált fenyőággal érkezett haza. Úgy gondolta, hogy feldíszítjük és az lesz a karácsonyfánk. Kockacukrokat vágtunk négyfelé és színes selyempapírba csomagoltuk őket. Úgy néztek ki, mint az igazi szaloncukrok. Ez alkalommal az ajándékot valóban a Kisjézustól kaptuk, hiszen a háborút épségben átvészelő családuknak együtt lehetett.

1952-től szüleim már egyedül ünnepeltek. Ebben az évben mi, testvérek együtt ültünk a győri szeminárium ebédlőjében, ahol, ha nem is plafonig érő, de közel három méteres fenyőfa állt és körülbelül száz kispap vette körül. Az éjfélig miséig karácsonyi dalokat énekeltünk, ami maradandó emlék számomra. Itt készültünk fel arra, hogy ezután már nem családi körben, hanem a hívek közösségében fogjuk ünnepelni Jézus születését.

1956-ban János Rábakethelyről, újmisés állomáshelyéről küldte szüleimnek a karácsonyfát, s az ünnepek után hazajött, és mint szorgalmas fényképész le is fotózott a fa előtt. Neki ez volt az utolsó földi karácsonya. Ettől kezdve édesanyám sem állított soha többé karácsonyfát. 1957. december elején

János megírta, hogy egy szép fát küld a családnak, s hozzátette azt is, ha nem tetszik, írják meg, és egy még szebbet hozat.

A fa megérkezett, de napok múlva sajnos János testvérem halálhíre is. Karácsony előtt temettük el. A fát a szüleim nagy fájdalom miatt nem állították fel. János és karácsonyfa nélkül, egyedül töltötték az ünnepet. Miután édesapám 1960-ban meghalt, édesanyám szenteste egyedül ült a faragott kis betlehem előtt, nézte a gyertya mozgó fényét, miközben szeregett halottaira gondolt, és azt ismételte: „Két élő pap fiamnak még szüksége van rám.”

DVD ajánló – Vértanúink, hitvallóink

Etalon Kiadó, Mátyás Zsófia

A *Vértanúink, hitvallóink* című kétrészes portréfilm-sorozat a magyar Egyház, illetve történelem meghatározó alakjainak életútját idézi fel és kiváló oktatási segédanyag. Az Etalon Kiadó gondozásában jelent két DVD a Martinus Könyv- és Folyóirat Kiadón keresztül vásárolható meg. Mindkét lemezen három-három megpróbáltatásokkal, szenvedéssel, küzdelemmel teli életút tárul a nézők elé – méltó emléket állítva az elveik, értékrendjük és a haza becsülete mellett halálukig bátorsággal kiálló elődeinknek.

A sorozat első része Márton Áront, Marton Boldizsárt, Mindszenty Józsefet, Kaszap Istvánt, Scheffler Jánost és **boldog Batthyány-Strattmann Lászlót**, a példás családi életet élő, kiváló körmendi szemorvost mutatja be. A másodikból megismerhetik Salkaházi Sára, Apor Vilmos, Romzsa Tódor, Bogdánffy Szilárd és Bódi Mária Magdolna története mellett **Brenner János** megrendítő, tragikus életútját is.

Mindkét kiadvány a történelmi hűséghez ragaszkodva mutatja be e kiváló emberek sorsát úgy, ahogy arról a rendszerváltozás előtt nem hallhattunk. Ajánljuk a történelem iránt érdeklődőknek, fiataloknak és időseknek egyaránt.

A DVD filmek megrendelhetők a 94/513-191-es telefonszámon, az info@martinuskiado.hu e-mail címen és a www.martinuskiado.hu webáruházban, de személyesen is megvásárolhatók a Püspöki Palota portáján.

Brenner János atya példamutatása

Angelo Pagano

Brenner János atya boldoggá avatási iratanyagának fordításával 2007 novemberében bíztak meg. Hosszú, nehéz munka volt ez, például az olasz nyelvre nehezen fordítható jogi és egyéb szakkifejezések miatt. A nehéz pillanatokban azonban lelki szemeim előtt megjelent a mosolygós káplán képe, és ismét erőre kaptam a folytatáshoz.

Feladatom csak ez év januárjában fejeződött be végleg, már megszámlálni sem tudnám, hány oldalt fordítottam le. Ma a teljes iratanyag a Vatikánban van, s nem marad más, mint imádkozni, és a „jó hírre” várakozni.

Mielőtt ezt a megbízatást kaptam, csak hallomásból ismertem János atyát. Az elmúlt három évben azonban rengeteg történelmi anyagot olvastam róla, többek között tanúvallomásokat azoktól, akik személyesen ismerték őt. Mégis egy fénykép volt az, ami e rengeteg információnál is többet segített abban, hogy egy összképet kapjak Brenner Jánosról. Ezt a fényképet először *A jó pásztor* című zenés dráma vetítésén láttam. A felvétel 1957 októberében készült az Erzsébethegyen. János atya majdnem háttal látszódik, ahogy a Csepel motorkerékpárján ül és a domb tetejéről figyeli az előtte elterülő hatalmas völgyet. Tekintete a horizontot pásztázza, mintha csak metaforája lenne annak az aggodalomnak, amelyet Magyarország és hívei jövője iránt érzett az '56-os eseményeket követően.

Ugyanakkor a kép azt a János atyát is megmutatja, aki szerette a természetet, a közös kirándulásokat. Egyszóval olyan fotó, amely összegzi személyiségét: a komoly papot, a szentségre törekvőt, azt, aki hozzászólt az áldozathozatalhoz, de mindig mosolyra kész a fiatalokkal, az idősekkel, a szegényekkel, a legutolsókkal szemben is. János atya szentbeszédeiben tudott nagyon szigorú lenni, amikor hívei lelki ismeretét vigyázta, de nem hátrált meg, ha zajos focimeccset kellett játszani a hittanosokkal, még akkor sem, ha a plébános megfeddte érte!

Azt mondta „*Nem félek!*”, s valóban nem félt a végső áldozat meghozatalától, még tréfálkozni is tudott rajta. A húszéves fiatalemberek jellegzetes szemtelenségével nyugtatta az érte aggódókat. Egyszer, amikor csodával határos módon élt túl egy me-

Brenner János motorkerékpárján.
Erzsébethegy, 1957. október

rényletet, a plébániára hazaérve azt mondta: „*Na, kivickéltem. Nem volt szerencsénk!*” – és tréfát űzött a kommunista ügynökökből.

Brenner János atya példás élete jó hatással volt akkoriban, és ma is hathat egy olyan korszakban, amikor a fiatalok elveszettek, a társadalom sajnos nem segíti őket, hogy megtalálják az útjukat és egyáltalán nem szolgál számukra pozitív példával. Brenner János az alázatával, szilárd elveivel ma sem hagyná magát elcsábítani a divatos filozófiák, a világi megalkuvások által, és tenne azért, hogy minél több fiatal távolodjon el a fogyasztói társadalom kínálta üres, ideálok nélküli élettől.

A 2009-es Pápai Évkönyv szerint 404.262 pap szolgál a világban. János atyához hasonló, szilárd jellemű, fiatal papokra van szükségünk, akik fáradhatatlanok a tanításban, a vezetésben, a nevelésben. Olyanokra, mint ő, akik Jézushoz hasonlóan képesek az éjszakákat is imádsággal tölteni, megtanítanak imádkozni és készek szembenézni a modern világgal. Akikben van könyörületesség a drogfüggővel, az elítélttel, az abortuszon átesővel, a homoszexuálissal, a széteső párral szemben is.

„*Az Egyháznak szentéletű papokra van szüksége, akik hiteles tanúkként segítik a híveket, hogy megtapasztalják az Úr szeretetét és irgalmát*” – mondta a pápa. Nekünk, híveknek pedig kérnünk kell, hogy „*az Úr minden presbiter szívében égő szeretetet ébresszen Jézus iránt.*”

Brenner János életrajza

5. rész – Ítéletek

Soós Viktor

Brenner János meggyilkolása ügyében a nyomozást a Belügyminisztérium Vas Megyei Rendőr-főkapitánysága folytatta. 1957. december 17-én előzetes letartóztatásba helyezték idősebb Tóka Ferenc (1917) büntetlen előéletű, ötgyermekes kaszagyári munkást. Ellene a Vas megyei Főügyészség emelt vádat rablással párosuló emberölés büntetése miatt. Az ügyben a Szombathelyi Megyei Bíróság járt el első fokon (dr. Fűvessy Sándor tanácselnök, Schindler György és Iglódi Károly ülnökök). A bíróság idősebb Tóka Ferencet bűnösnek mondta ki és halálra ítélte. Az ítélet ellen a vádlott és a védő fellebbezése nyomán a Legfelsőbb Bíróság járt el (dr. Lakatos Imre tanácselnök, dr. Kádár Géza előadó bíró és dr. Béres Sándor szavazó bíró). Az 1958. október 3. napján kelt végzésben az elsőfokú bíróság ítéletét – több okból – hatályon kívül helyezték és az elsőfokú bíróságot új eljárásra utasították. Idősebb Tóka Ferenc előzetes letartóztatását a másodfokú bíróság fenntartotta. A Szombathelyi Megyei Bíróság dr. Fűvessy Sándor vezette büntető tanácsa ezt követően új eljárást folytatott le. 1959. június 19-én kelt ítéletével egy rendbeli gyilkosság és egy rendbeli rablás büntetése miatt a vádlottat halálra ítélte. A védelmi fellebbezés nyomán eljáró Legfelsőbb Bíróság (dr. Lakatos Imre tanácselnök, Forgács Gáborné dr. előadó bíró, dr. Gaál József szavazó bíró) végzésével az elsőfokú ítéletet ismét – több okból fennálló megalapo-

zatlanság és a korábbi iránymutatás mellőzése miatt – hatályon kívül helyezte és az új eljárás lefolytatására a Fővárosi Bíróságot jelölte ki. Ez utóbbi intézkedés oka az volt, hogy a korábbi iránymutatást az elsőfokú bíróság nem teljesítette. A Fővárosi Bíróság dr. Fábián Károly vezette büntető tanácsa (Szatmári Lászlóné és Vizi András ülnökök) nyolc tárgyalási nap után 1960. augusztus 30. napján idősebb Tóka Ferencet a vád és következményei alól – bebizonyítottág hiányában – felmentette.

Idő közben a rendőrség látókörébe került Kóczán Tibor (1940) nőtlen, többszörösen büntetett személy, akit 1965. április 11-én letartóztattak. A főügyészség ellene – a büntető törvény 1961. évben megváltozott – nyereségvágyból elkövetett emberölés büntetése miatt emelt vádat, amelyet fiatakorúként követett el. A Szombathelyi Megyei Bíróság – dr. Pukler Árpád tanácsa – 1965. augusztus 25. napján előkészítő ülést tartott a vádlott távollétében. Itt a vádlott előzetes letartóztatását fenntartotta és számára dr. Simon József ügyvédet rendelte ki védőül. Másnap Kóczán részletes jegyzőkönyvben visszavonta beismerő vallomását és sérelmezte, hogy távollétében tartották meg az előkészítő ülést.

A megyei bíróság elnöke elfogultsági kifogást jelentett be az ügyben. Ebben utalt a korábbi két halálos ítéletre, amelyek nem állták meg a helyüket, s most a vádlott a beismerő vallomását visszavonta „fontos érdek fűződik ahhoz, hogy más bíróság járjon el.”

A Legfelsőbb Bíróság 1965. szeptember 22-én (dr. Vida Ferenc tanácselnök, Döbrentei Károlyné dr. előadó bíró, dr. Tordai Gyula szavazó bíró) az ügy letárgyalására kijelölte a Fővárosi Bíróságot.

A Budapesti Fővárosi Bíróság tárgyalta az ügyet és 1966. január 18. napján nyolcnapi tárgyalás után hirdetett ítéletet. Dr. Bimbó István tanácselnök ítélő tanácsa Kóczán Tibort bűnösnek mondta ki nyereségvágyból elkövetett emberölés büntetéseben és ezért nyolc évi szabadságvesztésre, mint főbüntetésre és hat év közügyektől való eltiltásra, mint mellékbüntetésre ítélte. Az ítéletet az ügyész tudomásul vette, a vádlott és a védő a tényállás téves megállapítása és

enyhítés végett fellebbeztek. A Legfelsőbb Bíróság (dr. Halász Sándor tanácselnök, dr. Papp László előadó bíró és dr. Csorba Sámuel szavazó bíró) 1966. november 14-én az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta, így az jogerős és végrehajtható lett.

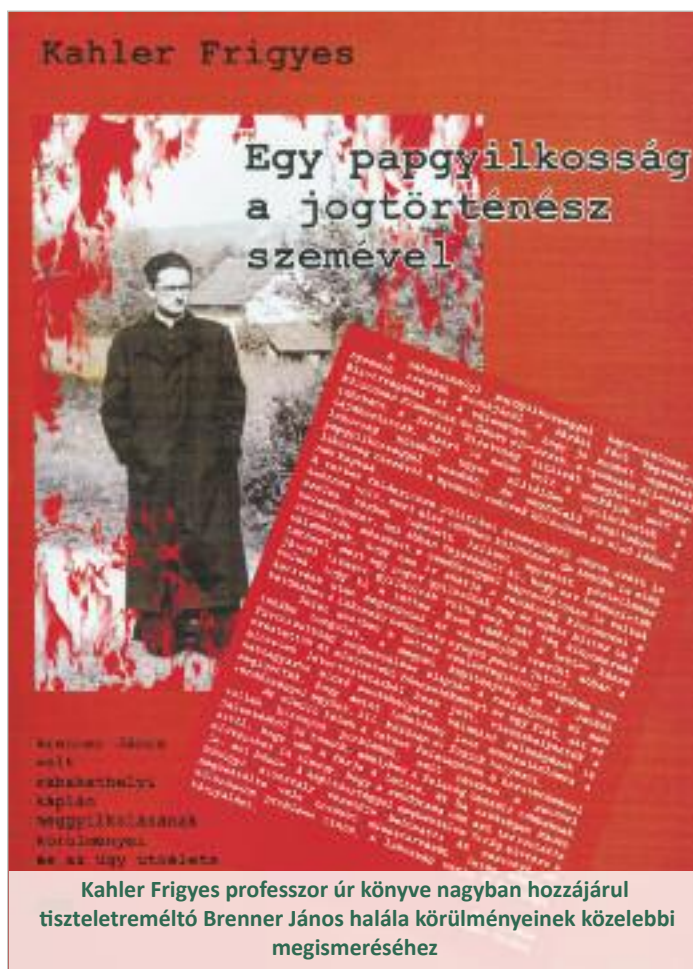
Az ügy utóéletéhez tartozik, hogy a legfőbb ügyész helyettese 1969. április 28-án Tóka Ferenc javára perújítási indítványt nyújtott be a Fővárosi Bíróság jogerős ítélete ellen, mert a bíróság bebizonyíthatóság hiányában mentette fel a vádlottat. A Kóczán Tibor elleni ítélettel azonban bebizonyosodott, hogy idősebb Tóka Ferenc nem követett el bűncselekményt. A Legfelsőbb Bíróság végzésével – 1969. május 12-én – a perújítást elrendelte és a Fővárosi Bíróságot érdemi tárgyalásra utasította. A Fővárosi Bíróság ítéletében idősebb Tóka Ferencet az ellene emelt egy rendbeli gyilkosság és egy rendbeli rablás büntetének vádja és következményei alól felmentette, mert bizonyítást nyert, hogy idősebb Tóka Ferenc a bűncselekményt nem követte el. Ezzel idősebb Tóka Ferenc vonatkozásában végleg pont került az ügy végére. Kóczán Tibor a rá kiszabott büntetést letöltötte.

Mindkét eljárásban azokat a tanúkat – akik közül többen még ma is élnek –, akiknek vallomása az ügyről nem illett volna bele a hatóságnak a gyilkosságról kialakított legendájába, nem hallgatták ki.

Azáltal, hogy a nyomozás során és a bírósági eljárásban tárgyi bizonyítékokat nem szabályosan használták fel, az utókort is megfosztották attól, hogy az ügy egyes részei tisztázhatóak legyenek.

A vizsgálat és az eljárások során több súlyos szakmai tévedést is elkövettek. Az olyan kérdéseket, amelyeket nem tudtak megmagyarázni az ítéletekben, egyszerűen kikerülték. Többször előfordult, hogy amit az egyik vádlottnál bizonyítottak tekintettek, azt a másíknál nem fogadták el. A vallomások egyéb bizonyítékokkal történő összevetését nem tették meg.

Össességében elmondható, hogy az egész eljárás nem felelt meg az elemi szakmai elvárásoknak, és azt ugyan nem feltételezhetjük, hogy valamennyi az ügyben eljáró bíró felkészültsége elégtelen lett volna, az viszont tény, hogy az általuk elvégzett munka elnagyolt, ellentmondásos, megalapozatlan és több vonatkozásban iratellenes.

Brenner János szentbeszéde

Év végi hálaadás 1956. XII. 31. Kethely

Krisztusban Kedves Testvéreim!

Isten kegyelméből ismét egy év végére értünk. Ismét eljutottunk ahhoz a ponthoz, ahol egy évet a múlt sírjába temetünk és egy új házba lépünk, 1957-be. Fülemben csengenek a nagy költő, Ady Endre sorai: „Amint nőnek az árnyak, amint fogynak az esték, / úgy fáj egyre jobban az eljátszott öregség.”

Valóban rövid az élet, erre figyelmeztet az idő könyörtelen múlása, az évek szakadatlan sorozata, az a tény, hogy 1954-re 1955-öt, 1956-ra 1957-et írunk. Eszembe jut a Zsoltáros szava is: „az ember élete olyan, mint a mezők virága. Egy ideig virít, aztán elmúlik, mi pedig elköltözünk.” Istenem, testvérek, hány ember él a pillanat büvkörében, hány ember keresi a föld mulandó örömeit, még halhatatlan lelke árán is, bárcsak megértenék ezek is Szent Pál szavait: „Nincs maradandó városunk itt, hanem a jövendőt várjuk.” Azt az égi országot, melynek dicsősége meg fog nyilvánulni rajtunk.

Szilveszteri hálaadásunknak, testvéreim, két arca van. Az egyik a visszatekintés, a másik a jövőbe pillantás.

Vajon ez az év, amit most bezárok, milyen év volt? Jelentalóvá lesz még egyszer az ítéleten, amikor az Úr Isten kitergeti egész életünket. Vajon akkor nem kell-e az 1956-os évben végbevitt tetteim, szavaim és gondolataim miatt szégyenkezni? Egyszer megöregszünk mindnyájan. Nem kell-e majd akkor keservesen siratnunk Adyval az eljátszott szép öregséget? Higgyétek el, amint beköszönt a csendesebb, érettebb, higgadtabb öregkor, vele együtt jön a régi bűnök miatti lelkiismeret-furdalás. Ady, a költő nem is volt katolikus, fiatal korában nem sokat törődött Istennel, erkölccsel, s lám, öregkorában bánkódva siratja ál-ifjúságával eltékozolt értékeit.

Az óév utolsó napján alázatosan lehajtom fejemet. Beismerem, Uram, hogy bűnös vagyok, vétettem ellened. Hogyan volnék én bűn nélkül, mikor a zsoltár azt mondja, hogy még az egynapos csecsemő sem az, egyedül Jézus és szeplőtelen Édesanyja voltak csak büntelenek. A szentek egy-egy botlásért évekig veze-

keltek, az én lelkemben legalább az őszinte bánat lelkülete legyen meg.

Bosco Szent János
1815. augusztus 16. – 1888. január 31.

Bizonyára volt sok örömben részünk az esztendő folyamán. Az Isten jóságának, kegyelmének ajándékai ezek, aki csak akkor engedi meg a szenvedést, ha másképp nem tanulunk. Az öröm, a tiszta öröm Isten ajándéka. A tiszta lélek csengése. Isten megszentelte. Az Úr Jézus örömmel volt Lázárnak és nővéreinek otthonában. Örömmel áldotta és simogatta meg a kisdedeket. Néri Szent Fülöp, Don Bosco csupa jókedv, mosoly és vidámság voltak. Nekünk is kell a mindennapok taposómalmában a lélek tiszta öröme. Hála legyen ezért az Istennek.

Ami kellemetlenség, gond, szenvedés ért titeket, azt is vegyétek el Isten kezéből. Az ószövetségi Jób mondotta, mikor teljes szegényen, kifosztottan, mindenkitől megvetve, feleségétől elhagyva, gennyes betegségben feküdt a szemétdombon: ha a jót elveszük Isten kezéből, miért ne vennénk el a rosszat is? Az Isten a szenvedéssel tanít. Hány ember köszönheti megtérését a kórházi ágyának, és sok bűnös ismerte fel Isten figyelmeztető ujját a szenvedésben és tért helyes útra. Egyet említek. Cortonai Szent Margit bűnös nő volt. Szeretett egy férfit, de ahelyett, hogy Isten akarata szerint megesküdtek volna, bűnös viszonyt folytattak. Egy alkalommal egy erdei tisztáson adtak találkát. Amikor Margit a megadott időpontban odaért, döbbenettel látja, hogy kedvese ott fekszik holtan. Az eset oly mélyen hatott rá, hogy megtért és szentté lett. A szenvedés mindig az Isten eszköze lehet.

Ilyen lelkülettel nézünk a jövőbe. Talán még soha sem néztünk új év elé ilyen szorongó lélekkel. Tele vagyunk aggódással és kéréssel. Mindig szorongás kíséri gondolatainkat, amikor az ismeretlen jövő titkait vizsgáljuk. Most különösképpen is érezzük ezt. A legtöbbet használt szó a béke. Hosszú ideje talán erről beszéltek a legtöbbet az emberek, s most ezt a békét látjuk szétfoslóban. Mert nem ott keresték az emberek, ahol megtalálható. Az tudja igazán megadni a békét, aki maga a béke Istene. Fokozott mértékben nehezedik ránk a felelősség a világ békéjéért. A mi imáinktól is függ annak megvalósulása. Szüntelen kell könyörögnünk a mi Atyánkhoz, aki a béke Istene, hogy adja meg a világnak azt a békét, amit a világ nem adhat. Az igazi békét, amely a léleké. Szentséges atyánk 1954-es szép, karácsonyi rádiószózatában beszél erről, amikor azt mondja, hogy nem abban áll a béke, ha két szemben álló tábor eltűri egymást, elviseli egymást. Mindkettő fél ugyanis a másik gazdasági, technikai és katonai felkészültsé-

gétől. Ez háború, mégpedig a politikai szóhasználatban ismerős fogalom: hidegháború. Az igazi béke az egyes ember lelkében a szeretetnek és a lelkiismeret tisztaságának következménye, a nemzetek életében pedig a megértés, bizalom, jóindulat és igazságosság érvényesüléséé. Ha ez az óhajtott béke megvalósulna a földön 1957-ben, igen nagy eredmény lenne.

A bánat vízében megtisztulva, aggódó lélekkel, kéresekkel teli szívvel Jézushoz járulunk. Szívünkéből kibuggyan a forró szeretet, hogy kérjük őt: Ó szép Jézus, ez új esztendőben légy híveiddel! Tudjuk azt, hogy a szeretet mindent legyőz, és minden akadályon diadalmaskodik. Ezért illik most, hogy az Isten iránti szeretet legyen vezetőnk életünk fontos perceiben, amikor az óévből átlépünk az újba. Erről a szeretetről éneklí a középkori misztikus lélek:

*A szeretet sír és óhajt;
a szeretet kér és sóhajt;
sóhajjal táplálkozik.
A szeretet hogyha nem könny,
sem sóhaj, mélyéből nem jön,
nem is égő, igazi.
A szeretet szenvedni vágy
teher néki ez a világ;
unalom maga a fény.
Várákozva még növekszik;
messzeségek nem csüggesztik,
nem fogy, hanem jobban él.*

*S oly nagy a szeretet lángja
és az égést úgy kívánja,
hogy kihúnyni sose fog:
semmi zápor el nem oltja
s a folyóvíz el nem fojtja;
mindig csak jobban lobog!
S ez a láng maga az élet:
másra nem lehet szükséged!
Ami jó még van egyéb,
nélküle mind nem ér semmit!
Mind elolvad és elomlik!
Mind csak tűnő semmiség. Ámen.*

XII. Piusz pápa
1876. március 2. – 1958. október 9.

*„Egy népet se irányítsanak fegyverek erejével, hanem a jog fenségével,
és mindegyiknek legyen meg a polgári és vallási szabadsága hazáján belül.”*

(részlet XII. Piusz pápa 1954. december 24-én elmondott karácsonyi rádióbeszédéből)

Krisztus hívő közössége imádva borul le e napon egy kicsinyke jászol előtt. Mindenkit ide akar hozni, hogy az angyal által hirdetett béke lakozzék a szívekben. A világ szemében valóban örültség a problémák között egy csecsemő előtt térdelve tölteni az időt. Infantilizmus, férfiatlan, gyáva menekülés a nehézségek elől. Krisztus közössége, az Egyház viszont vidám lélekkel térdel a Megváltó ragyogó bölcsője körül. Az Egyház élni tud, mert tudja, hogy minden emberi problémára itt talál megoldást. Az Egyház a lelkek fagyos világában is a tavaszról énekel – a jászolban fekvő Kisedet tanítja rá. *(Brenner János szentbeszéde 1955 karácsonyán – részlet)*

Ha...

Brenner János

Ha nem vesztetted fejed, mikor zavar van
S fejesztve téged gáncsol vak, süket,
Ha kétkednek benned, s bízol magadban,
De érted az ő kétkedésüket,
Ha várni tudsz és várni sohse fáradsz
És hangok közt sem hazug a szád,
Ha gyűlölnék s gyűlölségből nem áradsz
S mégsem papolsz, mint bölcs-kegyes galád;

Ha álmodol – s nem csarnokod az álmod,
Gondolkodol – s becsülöd a valót,
Ha a sikert, kudarcot bátran állod,
S úgy nézed őket, mint két nagy csalót,
Ha elbírod, hogy igazad örökre
Maszlag gyanánt használják a gazok
S életműved, mely ott van összetörve,
Silány anyagból építsék azok;

Ha azt, amit csak nyertél, egy halomban
Van merszed egy kártyára tenni föl.
S ha vesztesz és elkezded újra nyomban
Nem is beszélsz a veszteség felől,
Ha partnerod izmod, inad a célhoz
S a szíved is, mely nem a hajdani,
Mégis kitartasz, bár mi sem acéloz,
Csak akaratod int: „*Kitartani!*”

Ha szólsz a néphez a tisztesség a
Királyokkal jársz s józan az eszed,
Ha ellenség, de jó barát se sérthet
S mindenki számol egy kicsit veled,
Ha a komor perc hatvan pillanatja
Egy távfutás neked s te futsz vígan,
Tiéd a Föld s minden, ami rajta –
És – ami több – ember leszel fiam!

Emberhalász előfizetés

Az Emberhalász magazin megvásárolható a Szombathelyi Egyházmegye templomaiban, illetve előfizethető postai úton a Martinus Kiadónál (94/513-191; info@martinuskiado.hu).

Az évente négyszer megjelenő magazin ára számonként 100 Ft. Egypéldányos postai előfizetés esetén az előfizetési díj 840 Ft, tíz példány feletti megrendelés esetén a Martinus Kiadó átvállalja a postaköltséget.

Az előfizetésekből befolyt összeget a Martinus Kiadó elkülönítve kezeli, s azt kizárólag a boldoggá avatás ügyének támogatására fordítja.

Főszerkesztő: Császár István **Főszerkesztő-helyettes:** Déri Péter **Szerkesztő:** Teklits Tamás, Mátyás Zsófia
Nyomdai munkák: Arrabona Print csoport – Print Invest Magyarország Kft. **Felelős vezető:** Ványik László

Kiadó: Martinus Könyv- és Folyóirat Kiadó 9700 Szombathely, Berzsenyi Dániel tér 3.,
Telefon: 94/513-191, E-mail: info@martinuskiado.hu, Internet: www.martinuskiado.hu

Felelős kiadó: Teklits Tamás igazgató **ISSN 2061-1587**

Az újságban található cikkek és fényképek csak a kiadó előzetes írásbeli engedélyével használhatók fel.